

altsaa ogsaa i saa Henseende holdt sig indenfor Udvalget. Det er 41 Ændringsforslag, der ere stillede af hele Udvalget, og dertil kommer saa et Ændringsforslag, med Hensyn til hvilket kun et Medlem indtager et afgigende Standpunkt. Jeg skal blot her gøre opmærksom paa, at det er jo noteret i Ændringsforslaget, nemlig Nr. 52, at dette enkelte Medlem ikke tiltræder, men at det ved en Forglemmelse ikke er sagt paa samme Maade i Betænkningen, at dette Ændringsforslag stilles af hele Udvalget med Undtagelse af det enkelte Medlem. Saa er der tillige forskellige Ændringsforslag, der ere stillede af Flertal, større eller mindre, et af et Flertal paa 9, et af et Flertal paa 8 og endelig et af et Mindretal paa 7 Medlemmer. Alle disse af hele Udvalget, de af forskellige Flertal stillede og et af Mindretal paa 7 Medlemmer stillet Forslag, skal jeg tillade mig at føre frem for det høje Ting, medens jeg indtil videre holder mig borte fra de Ændringsforslag, der ere stillede af andre, af Mindretal.

Det første Kapitel, hvortil der er stillet Ændringsforslag, der høre ind under den Ramme, med hvilken jeg vil beskæftige mig, er Kapitel II., hvor der er Tale om Værgeraadene og Overværgeraadets Sammensætning. Med Hensyn til Værgeraadene Sammensætning gør Lovforslaget Forskel mellem Værgeraadene i København og udenfor København. Der er Forskelligheder med Hensyn til Sammensætningen, som jeg ikke skal dvæle nærmere ved, fordi jeg mener, de ere rigtige, givne ved Forholdene; der er derimod en anden Hovedforskel, som vi ikke have kunnet tiltræde, saaledes som det er foreslaaet og vedtaget i det andet Ting. Det er Forskellen, der er i den Maade, hvorpaa der er sørgt for den nødvendige juridiske Bistand for disse Værgeraad i København og udenfor København. Med Hensyn til Værgeraadene i København har nemlig Lovforslaget sikret denne i mange Tilfælde nødvendige Bistand derved, at Justitsministeren vælger Formanden for Udvalget blandt Mænd, som opfyldte Betingelserne for at kunne beklæde et Dommersæde. Udenfor København har man derimod ikke et lignende født Medlem, end sige Formand for Værgeraadet, med juridisk Indsigt. Man har derimod indføjet i Folketinget en Bestemmelse i § 5 om, at i saadanne Tilfælde, hvor det gælder enten en Undersøgelse med Vidners Afhøring osv., eller en Afgørelse af, hvorvidt Børn skulle tages fra Forældrene, skal Underdommeren til-

kaldes, lede Undersøgelsen og deltage i Afgørelsen. Dette er nu ikke meget fyldestgørende, det kan egentlig kun betragtes som en Nødhjælp og kan ogsaa medføre visse Vanskeligheder, hvad jeg nu ikke nærmere skal dvæle ved. Men i alt Fald har det i Udvalget været Mening, at man burde ikke i alle Kommuner udenfor København lade sig nøje med denne Nødhjælp, men kun i Landkommunerne, i de mindre Købstæder og Handelspladser, i Byer, som have under 10,000 Indbyggere. I disse kan man erkende, at der kunde være praktiske Vanskeligheder ved at forlange Underdommeren eller Politimesteren — jeg vil helst kalde ham Underdommeren — som nødvendigt Medlem af Værgeraadene, og der kan det derfor være heldigt at indskrænke sig til her at fastsætte, at han tilkaldes, naar der er saadanne særlige Forhold til Afgørelse, som omtales i § 5. Men i København og de større Købstadkommuner overhovedet mener man, at der bør være den Ordning, som Lovforslaget træffer for Københavns Vedkommende, og som bør gennemføres, saaledes at der i alle disse større Kommuner sikres den juridiske Bistand ved en af Justitsministeren valgt Formand. Det er altsaa i den Retning, man har omformet Hovedregelen om Værgeraadets Sammensætning, hvilket finder sit Udtryk i Ændringsforslagene under Nr. 2 og 5. Med Hensyn til den nærmere Karakteristik af den juridiske Bistand, som i København og de større Købstæder altsaa vil være sikret Værgeraadene ved en af Justitsministeren valgt Formand, har man ønsket at angive noget nærmere, end det er gjort i Lovforslaget, i hvilken Retning denne juridiske Bistand skulde gaa, navnlig at det særlig er Dommerbistand, man ønsker, fordi disse Anliggender meget ofte fremkalde netop de Spørgsmaal, hvis Afgørelse særlig Dommerkald kan øve i. Man har paa den anden Side ikke villet binde Justitsministeren til netop at vælge en Dommer; det kunde medføre praktiske Vanskeligheder og efter Omstændighederne ogsaa være en uforstandig Bane at komme ind paa. Man har derfor indskrænket sig til den ikke paa nogen Maade bindende Redaktion, at man omformer det af Folketinget vedtagne i den Retning, at der kræves en Mand, som er eller har været ansat i et Dommerembede eller dog har Dommerkvalifikationer. Det er det ene Hovedpunkt, hvori hele Udvalget afviger fra Forslaget, som det nu foreligger. Paa et andet Punkt er der ikke Enighed i Ud-